

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Χιούμπερ έλληνικό. Η Κεφαχειλα και ο Χόβαρτ. Μία συνταγή για να δισιμήθη κανείς τούς Έλληνας. Ο Χαρίλαος Τρικούπης και η έλληνική δικαιοσύνη. Η πεταίτα και η κουμπουρά. Μία πρωτότυπη μενεαρχία. Πώς κλάδεσε ο Ζέρβας. Ο Γ. Κονδύλης και οι Μακεδόνες στρατιώται.

Στήν Κρητική επανάσταση του 1868 ο Χόβαρτ, που κυβερνούσε τόν τορκικό στόλο, άπόκλισε τή Σύρο, γιατί άπό εκεί γινότανε ο έφοδιασμός τών επαναστατών.

Τότε συνέβη τό έξής επεισόδιο, που άποδεικνύει ότι και στις πιο θλιβερές ήμέρες δεν άπέλειψε τό χούμορ άπό τούς Έλληνας. Μόλις έφάνηκε ο Χόβαρτ μικροστά στη Σύρο, οι Συριοται έτηλεγράφησαν στην Ύδρα :

«Χόβαρτ πολιορκεί Σύρον.
Αποστείλατε Κεφαχειλαν...»

Ήταν δέ ή Κεφαχειλα, καθώς εινε γνωστό, ένα πανάγαθο τοπογραφικό κανόνι, άγρηστο που έλλοβ.

Οι Ύδριοται άπάντησαν :
«Κεφαχειλα άδυνατεί έλθω.
Αποστείλατε Χόβαρτ...νά τήν παραλάβω !...»

Ρώτησαν κάποιε τόν Καραϊσκάκη πώς μπορεί κανείς να κυβερνήσει καλά τούς Έλληνας.

«Ο στρατηγός άποκρίθηκε :
— Όποιος θέλει να έβουαστεί τούς Έλληνας, πρέπει να έχη στην πλάτη του ένα θισάκι. Τό θισάκι αυτό άπό τό ένα μέρος κρέπαι να τό έχη γεμάτο διαβόλους, άπό τό άλλο γεμάτο άγιους και στη μέση μπόλικους ποράδες !...»

Ο Χαρίλαος Τρικούπης, βλέπον και μαγνάων τις πράξεις και άποφάσεις μερικών δικαιοσύνων, και τό έργο τών προσωπικών έπιστολεών τής δικαιοσύνης, χειρότερη άπό σήμερα, ειπε στο μακαρίτην βουλευτήν Γεώργιον Σουρμάνην.

—Μιά φορά άπένημαν δικαιοσύνη οι βασιλείς, τώρα άπονέμουσαν οι δοϋλοι !...»

Ο Ζέρβας ήταν ένας θεώρητος άνδρωπος, καλικέρι καλό, ιραχής όπως οι άπότομος πολύ.

Μιά φορά έπίσπασθε με έναν άπό τήν οικογένεια των Σουρμάνων.

«Κεινός, ιδεώθησε τόν εαυτό του πώς εινε προβλητή και τού έστειλε δύο μάστουρας, για να μονομαχήσουν.

- Τι θέλετε, ούρές ;
— Αυτό κι αυτό τού εζήγησαν τότε κεινός.
— Ρέ, τι κουρουφέλα εινε αυτά ; Έγώ ζέν'ξέρω μαστουρές άλλα πέστε του, άν θέλη να μονομαχήσει μ' έμένα να έρθη με τόν κουμπάρο του, να πιάσουμε οι δύο μας με «μυόλια» (πετσέτα) και να ριξουμε κι ό-ποιον κέρει τό βόλι !... (Δηλαδή μεταξέ των άπόστασις, να εινε, δυο άπέχουν ή δυο τής πετσέτας άκρες).

Ο Ζέρβας νόμισε ότι δεν ιδέχοντο αυτό τό είδος τής μονομαχίας και συνέχισε :

— Η, άν δεν θέλει έτσι, ός καθήσουμε γύρω άπό ένα βαρέλι μπαρουτι, και άν φοβήται κεινός, βάζω έγώ φωτιά. Να μην ξεχάστε να τού πησε ακόμα, να μη που ένομιμήθη κεία γιατί θα βγάλω τή μπάλα μου και θα κλαδέσω και κεινον και όλο του τό στή !

Πού τόν ξανασυναχθήσε καά ο Ζούτσος.

Στή μεραρχία Σεργών, έπί μερσίχων Μπαίρα, ο λόγος του κ. Γ. Κονδύλη, τού ήδη πολιτευτού, άποτελείτο άπό Μακεδόνες, ός έπί τό πλείστον κληρονομίς, καλά και πειθαρχικά παιδιά, τό όποια όμως, δεν ήξευραν άκόμη άπό πράγματα στρατιωτικά.

Μιά μέρα ο λοχίας, σάν ειπε τόν κ. Κονδύλη να ξερχται, ειπε στους στρατιώτες τής διοικήσεως τού.

— Άμα σάς ρωτήση άν ξέρετε να γυμνάσιε, να πησε μ' ένα στόμα : «όλοι».

Σάν πλησίασε ο κ. Κονδύλης και τούς ρώτησε :

- Τά ξέρετε τιά γυμνάσιε, ρε ;
— Όλοι ! άπαντούσι οι στρατιώτες άν χορψ.
- Μήπως δεν τά ξέρεε κανείς ; Ξαναρωτάει ο κ. Κονδύλη.
- Όλοι δεν τά ξέρομε !...ξαναρωτάζουσι οι...όδοι και άφελεις στρατιώτες.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Έχε καλούς τρόπους και μεταχειρίζου πάντοτε μ' εφένεια και τούς πτωχούς και τούς πλουσίους.

Μή περιμένης πότε να έλθω κρός σε ή έργασια. Πρέκει να τήν ζήτησης.

ρώτησε ο Ήησους.
— Άκουσα να λένε γ' αυτήν... άποκρίθηκε ο πεταλωτής, με ένα προσιμό τήν άλλην...

— Έχεις άδικο, έπρόσθεσε ο Χριστός, γιατί ειπε ή τελευταία και ή πιο σύντομη.

Ο Ήλιος άρχισε να σκέφτεται τί θα έπρεπε να κάμη μ' αυτόν τόν φοβερό βοήθό του. Να τονε διώξη δεν τού έσομφερε, γιατί θα τού ήταν ένας πολύ έπιεικύνδους άντίπαλος. Άποφάσισε λοιπόν να τόν κρατήσει και τόν έκανε πρώτο του κάλαρα.

Τήν άλλη μέρα τό πρωί ο Ήλιος έστειλε τόν Ήησού να κάμη ένα γύρο στα γειτονικά χωριά όπου ειχε πολλούς πελάτες. Και μόλις έκλεισε εγγύσιε τή γωνία του δρόμου, ο άρχιμάστορας τών μαστόρων άρχισε να σκέφτεται τήν πρωτοφανή μέθοδο που μεταχειριζότανε ο Χριστός. Ειχε μεγάλη ποίηση στον εαυτό του και άποφάσισε να έκπολεμήη άπό τήν πρώτη ευκαιρία που θα τού τύχαινε για να δοκιμάσει κι ο ίδιος.

Η ευκαιρία δεν άγρησε να παρουσιασθή : ύστερ' άπό μιά ώρα ένας καβαλλάρης έσταμάτησε μικροστά στο μαγαζί τού Ήλίου. Ειχε φέρει τό πέταλο άπό τό ένα πόδι του άλλου του τήν ώρα που περνούσε έξω άπό τό χωράδι, και ήρθε όλοόσια σ' αυτόν. Έπειδή ή μεγάλη του φήμη ειχε σπάσει στ' αυτιά του. Έπήγαινε, καθώς ειπε, στη Γεάλια. Έδωσε λοιπόν τό άλόγο του στην αυλή τού μαγαζιού και έπήγε στην άντικρυνή ταβέρνα για να τοιμησθή κάτ' από μεταξύ.

Ο Ήλιος δεν έβασε καιρό. Έπήρε τό καλύτερό του μαγαζι, το άκόνισε καλά, έσέηκασε τό πόδι του άλλου και μετρώνας τού το μάτι, τό έκοψε άκριβώς στη θέση που ειπε ότι και ο Ήησους ειχε κόψει τό πόδι τήν προηγούμενη μέρα.

Η άγχειρίασε έγινε τόσο γρήγορα, όστε τό κακόμοιρο ζώο δεν ήρθε τόν καιρό ν' άντισταθή. Όταν όμως αισθάνθηκε τόν πόνο, έλμίνιτρισε τόσο παραπονόμακα και τόσο πονεμένα, όστε ο μόλις τού τό άκουσε κ' εγγύσιε άμέσως με μεγάλη ταραχή. Ειπε δ' άφύχον άπό τό πόδι του άλλου του κύματα αίματος και τόν Ήλίο να άχολοκείται κορμάνοντας τό πέταλο στο έμμένο πέλμα και τόν έπήρε για τραβλό.

— Μή άνησυχής, τού λέγει ο πεταλωτής, εινε μια καινούργια μέθοδος που μεταχειρίζομαι...

Όταν έτελειώσε τό κόρφομα έβγήκε στην αυλή και προσπαθήσε να ξανακολλήση τό πόδι στη θέση του, όπως κ' ο Ήησους. Τό κακόμοιρο ζώο, μέσα σε δέκα λεπτά κατό έπέρασαν, ειχε χυθεί όλο του τό αίμα και τώρα ειχε πέση χάρου έτοιμοθάνατος. Ο Ήλιος ιδοκίμως πολλή ώρα, μα τό πόδι δεν έκολλούσε και τό άλόγο κόνετανε να ξεφυγήη από ώρα σε ώρα.

Κρύος ύδρωτας περιχύθηκε στο μέτωπο τού Ήλίου : ένοιωσε πώς ήταν χαμένος και, προτιμώντας να χυθή τή ζωή του παρά τήν καλή του φήμη, άρπαξε τό μαγαζι με τό όποιο ειχε κόψει τό πόδι του άλλου και τοιμηζότανε να τό βυθίση στο στρώμα του, όταν κάποιο χέρι τού τό άρπαξε άπό πίσω. Έγγύσιε και ειπε τόν Ήησού Χριστό που έβέβαιραφες άπ' τήν περιουσία του, άπου έτελειώσε τις παραγγελιές που τού ειχε άναθήσει ο πεταλωτής, από όρες γρηγορώτερα άπ' ότι έκλεινε υπελολήθη.

— Τι κάνεις αύτού, μάστορα ; τού ειπε αυτίρηρα.

Ο Ήλιος δεν άποκρίθηκε, άλλα έδείξε στον Ήησού τό άλόγο που ξεφυγοχισε πορταίρα.

— Αυτό εινε όλο ; έκανε ο Χριστός.

Κ' έπήρε τότε τό πέλιμα, έπλησίασε τό κατόκιοτο άλόγο, έκόλλησε τό πόδι στη θέση του και τό άλόγο έσηκώθηκε άμέσως κ' έελμίνιτρισε με τή χαρά τής υγείας.

Ο Ήλιος έκυτταζε για μιά στιγμή τόν Ήησού, άντελώς συγχομένος, άλλως ύστερα τό χέρι του και πήρε ένα μεγάλο σφουρί. Έβγήκε στην πόρτα του μαγαζιού του και με διό γερά χτυπήματα έβασσε τό έμβλημα του που τόν άνακήρυσσε αρχιμάστορα τής Ήσπανίας και μάστορα τών μαστόρων. Έπειτα εγγύσιε οίον Ήησού και τού ειπε με ταπεινοσύνη :

— Εσύ είσαι ο μάστορας και έγώ είμαι ο κάλφας !
— Μακάριος οι ταπεινοί, άποκρίθηκε ο Ήησους με γλυκειά φωνή, οι αυτοί ύψοφθίζονται...

Όταν ο Ήλιος άκουσε αυτή τή φωνή, τήν τόσο γλυκειά και τόσο άρμονική, εζήκασε τά μάτια του και ειπε τόν κάλφα του με τό μέτωπο στεφανωμένο από άχτινες άσταφατερές, άναγνώσιες τότε τό Χριστό και ειπες στα γονάτα του.

— Σε συγχωρώ, τού ειπε ο Ήησους, γιατί πιστεύω πως γιαντρέυθηκες άπό τή ματαιοδοξία σου. Μιατε άοχημάτορας τής Ήσπανίας, με έχε πάντα στο μυαλό σου ότι μάστορας τών μαστόρων είμαι μονάχα έγώ.

Και λέγοντας αυτά τά λόγια καβαλλίκεψε πίσω άπό τόν καβαλλάρη στα νύτα του άλλου και έσφαρμισθήκε μαζί του.

Ο καβαλλάρης αύτός ήταν ο άγιος Γεώργιος.

Αυτή ειπε ή Ισπανική παράδοση για τόν άγιο Ήλίο, τόν πεταλωτή και τόν προστάτη τής συνεχιγίας τών πεταλωτών όλης τής Ήσπανίας. Και αύτός εινε ο λόγος για τόν όποιο ο άγιος Ήλιος εικονίζεται πάντοτε κατό τόν ίδιο τρόπο στις Ισπανικές εκκλησίας : σπαζόντας με τό σφυρί τό έμβλημα που βρισκεται στην πόρτα του μαγαζιού του.

